

[Kai Moltke.]

med disse gennemsnitstal, det er meget godt at se på dyrtidsportionerne under ét og på deres virkninger, som der er gjort. Men jeg tror, man bliver nødt til at give indholdet af den politik, som var påtænkt, og indholdet af den politik, som påtænkes, en ganske bestemt adresse, i særdeleshed når den radikale ordfører hr. Niels Helveg Petersen taler om, at vi i høj grad ved den kommende indkomstpøolitik må drage omsorg for de lavestlønnede.

Jeg modtager gerne fornuftig belæring, også fra socialdemokratisk side. Det har jeg gjort så mange gange, og jeg har her et citat af formanden for Arbejdsmandsforbundet, hr. Anker Jørgensen, fra december 1967, åbenbart før formanden var helt klar over, hvor det bar henad. Her kommer nogle ganske interessante tal frem, som jeg ikke vil nægte tinget adgang til i denne principielt vigtige diskussion. Det hedder her, at i en 10-årig periode hentede de ufaglærte — og det er jo en meget varieret gruppe, det er ikke alene de lavestlønnede — 33 pct. af deres samlede lønstigning gennem prisregulering, og for kvindernes vedkommende var det 46 pct. af den samlede lønførgøelse, som skyldtes pristalsregulering, mens ifølge hr. Anker Jørgensen de faglærte arbejderes lønstigning kun for 26 pct.s vedkommende skyldtes pristalsregulering. Det viser, hvor ganske overordentlig indviklet billedet er med hensyn til, hvad pristalsreguleringen betyder, og hvor bortfald af pristalsportionerne virker hårdest.

For at det nu ikke skal blive misforstået, kan jeg ikke lade være med at påtale nogle fortolkninger af statsministerens redegørelse her. Der er blevet talt om, at regeringen ville give erstatning og særlig erstatning til de lavestlønnede for bortfaldet af dyrtidsportioner. Nu står der i statsministerens tale, at man særligt ville kompensere ved et lønmødtagerfradrag dækkende realværdien af almindelige dyrtidsportioner; det vil sige, at hvor arbejderne skulle have 22 øre, kan de få dækning for de 5 øre, medens resten inddrages med henvisning til, at det har vi sørget for i forvejen gennem vores skattesystem og gennem de stigende priser, som tilfalder erhvervslivet. Senere hen formulerer statsministeren det sådan, at realværdien af de almindelige dyrtidsportioner ikke over-

stiger 5 øre. Det er i sig selv betænkeligt, for det betyder, at man ikke giver nogen som helst reel erstatning for det, som er inddraget gennem prisstigninger, gennem avance og gennem det indhug, som man allerede har foretaget ad skattevejen.

Derfor tror jeg, man hverken i LO, i forbundene eller på arbejdspladserne skal være statsministeren særlig taknemlig for et så generøst tilbud som, at af 22 øre skal man også i fremtiden få lov til at beholde de 5 øre selv. Jeg tror, det er ekstra farligt med den givne fordeling af indkomsterne herhjemme, fordi en sådan ordning ikke — medmindre man udarbejder en meget nøjagtig skala, og en sådan skala kender vi jo ikke noget til — tager hensyn til dyrtidsportionens betydning for realindtægten hos de enkelte grupper. Det kan være meget godt at tale om 22 øres stigning i timen, det er gennemsnittet; men det dækker jo, at nogle får temmelig meget, og andre får temmelig lidt. Det er ikke blot hos havnearbejderne her i København, vi har folk med under 11 kr. i timefortjeneste. Går man til provinsen, havde selv grupper som murerarbejds mænd i alle tilfælde i fjor efterår en overenskomstmæssig løn på 10 kr. 85 øre. Man kan nogenlunde tænke sig til, hvor det at blive snydt for pristalsportionen rammer og rammer hårdest.

Dernæst på denne baggrund tilbuddet om, hvis man havde accepteret likvideringen af disse dyrtidsportioner, at sætte arbejdsgivernes bidrag til ATP op. Igen får arbejdsgiverne betydeligt mere ud af det, end de har under normale forhold, for hvis man ofrer 3 dyrtidsportioner, kan der nok gives en lille smule til ATP, men det bliver dog ikke tilnærmelsesvis de beløb, som der her er tale om.

Med hensyn til første akt af regeringens forslag må jeg sige, at det var da en Guds lykke, at organisationerne ikke kunne blive enige, så vi ikke fik gennemført dette makværk. Nu står vi i regeringspartiernes anden runde, hvor man erstatte disse forslag med noget, som bevæger sig i samme retning, formen er blot forskellig, så forskellig, at den aktive indkomstpøolitik i form af indgrebene i overenskomsterne udskydes for en sæson, medens man i mellemtiden giver arbejdsgiverne kompensation.

Vi får for alle befolkningselementer forhø-